

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Modzelewska

Protokolant Małgorzata Dębowska

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniach 16.01.2018r, 05.06.2018r na rozprawie

sprawy **J. K.**

urodzonego (...) w Ł.

syna A. i B. z d P.

oskarżonego o to, że: w dniu 19 lutego 2017 roku w ruchu lądowym na drodze publicznej nr (...) relacji Ł. - P., woj. (...), w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, kierował pojazdem mechanicznym marki M. (...) o nr rej. (...) (...) będąc w stanie nietrzeźwości oznaczonym na poziomie I - 1,31 mg/1, II - 1,36 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo wydania przez Prezydenta Miasta Ł. decyzji nr (...) z dnia 05.03.2007 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B,

- tj. o przestępstwo z art. 178 a §4 kk w zb. z art. 180 a kk w zw. z art. 64§1 kk

I. Oskarżonego **J. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 19 lutego 2017 roku w ruchu lądowym na drodze publicznej nr (...) relacji Ł. - P. woj. (...), w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. za czyn z art.178a §1 kk na mocy wyroku Sądu Rejonowego wŁ. VII Wydział Grodzki sygn. VII K (...) z dnia 02.06.2006r, kierował pojazdem mechanicznym marki M. (...) o nr rej. (...) (...) będąc w stanie nietrzeźwości oznaczonym na poziomie I - 1,31 mg/1, II - 1,36 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo wydania przez Prezydenta Miasta Ł. decyzji nr (...) z dnia 05.03.2007 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B tj. czynu z art. 178a §4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje go, a z mocy art. 178a §4 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na zasadzie art. 62 kk orzeka, iż oskarżony J. K. ma odbywać karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt. I w systemie terapeutycznego oddziaływania w związku z uzależnieniem od alkoholu.

III. Na mocy art. 42§3 kk wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

IV. Na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. W. L. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23% tytułem nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu.

VI. Zwalnia oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 724/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2017 roku patrol policji, w którego składzie był W. P., działając na polecenie dyżurnego K. w Ł. udał się na drogę (...), po której miał się poruszać czerwony M. o wskazanych przez dyżurnego numerach, którego kierujący mógł być nietrzeźwy, gdyż jechał od boku do boku. Po patrolowaniu tej drogi przez dwa radiowozy patrol, w którego składzie był W. P. na drodze (...) relacji Ł. – P. zatrzymał do kontroli kierującego wskazanym M. o nr. (...) (...), którym okazał się J. K.. Kierujący był sam w pojeździe i widoczne było, że jest nietrzeźwy, a kontakt z nim był utrudniony. J. K. został zatrzymany, a jego badanie alkometrem o godz. 17:45 wykazało 1,31mg/l, kolejne o 17:47 – 1,36mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W toku postępowania ujawniono, iż prawomocną decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 05.03.2007r (...) cofnięto J. K. uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B, a nadto prawomocną decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14.07.2006r (...) cofnięto J. K. uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B.

W toku niniejszego postępowania przeprowadzono dwukrotnie dowód z opinii biegłych psychiatrów celem stwierdzenia poczytalności oskarżonego J. K.. Po badaniu biegli każdorazowo nie stwierdzili u niego choroby psychicznej i upośledzenia umysłowego, rozpoznali natomiast zespół uzależnienia od alkoholu i benzodiazepin. Stwierdzili też, że w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, stąd nie zachodziły przesłanki z art. 31§1 i 2 kk. Podkreślili, że oskarżony ma nieprawidłowe cechy osobowości i skłonność do manipulowania otoczeniem. Biegli wskazali, że koniecznym byłoby zobowiązanie oskarżonego do odbycia terapii odwykowej w ramach zakładu karnego.

Oskarżony był już karany wielokrotnie za czyn z art. 178a§1 kk i art. 244 kk m. in. wyrokiem SR w Ł. VII K (...) za czyn z art. 244 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat (kara zarządzona, odbywał ją od 30.04.2013r do 04.09.2014r), za czyn z art. 178a§1 kk w zb. z art. 244 kk wyrokiem SR w Ł. VII K (...) na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat (kara zarządzona, odbywał ją od 20.09.2010r do 20.09.2011r), za czyn z art. 244 kk wyrokiem SR w C. II K (...) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która weszła w skład kary łącznej orzeczonej wyrokiem SR w C.w sprawie II K (...) w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbywał do 04.09.2016r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

częściowo wyjaśnień oskarżonego J. K. (k. 43 – 44odwr., 180odwr. – 181), zeznań świadka W. P. (k. 181 – 181odwr.), a nadto notatki urzędowej (k. 1), protokołu użycia alkometru ze świadectwem wzorcowania (k. 3 – 4), danych o karalności (k. 93, 96 – 98), zaświadczenia z CBD SIP (k. 12 – 14), informacji z Wydziału Komunikacji (k. 18), odpisów decyzji (k. 19 - 22), odpisów wyroków (k. 31 – 37), danych osobopoznawczych (k. 38, 66), kopii dokumentacji medycznej (k. 53 – 63, 128 – 133, 178), opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 67 – 69, 154 – 161), wywiadu środowiskowego (k. 66), informacje o wpisach w ewidencji (k. 75), oświadczenia (k. 82), protokołu zaznajomienia z aktami (k. 102), pisma ZK C. (k. 143, 145), pisma ZK P. (k. 144).

Oskarżony J. K. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 43 – 44 odwr) twierdząc, iż wie o decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowaniu pojazdami mechanicznymi.

Oskarżony słuchany na rozprawie (k. 189odwr. – 181) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu twierdząc, że całego zdarzenia nie pamięta.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego wyartykułowane na rozprawie, iż nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowią tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, niemającą żadnego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że oskarżony był kierowcą samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) (...), który w dniu 19 lutego 2017 roku w ruchu lądowym na drodze publicznej nr (...) relacji Ł. – P. poruszał się nim. O tym fakcie w sposób jednoznaczny świadczą spójne i rzeczowe zeznania świadka W. P. (k. 181 – 181odwr.), który zatrzymał go do kontroli drogowej, jak też dokumenty w postaci notatki urzędowej (k. 1), badania alkometrem (k. 3). Z tych dowodów jednoznacznie wynika, iż w tym dniu i w tym czasie został zatrzymany i poddany badaniu na stan trzeźwości. W ocenie Sądu, tak spójne i konsekwentne zeznania świadka W. P., osoby zupełnie obcej dla oskarżonego, pozostające nadto w logicznym związku z przywołanymi dowodami dokumentarnymi, w sposób oczywisty zasługują na wiarę. Świadek ponadto nie ma żadnego powodu, aby zeznawać nieprawdziwie lub bezpodstawnie obciążać oskarżonego, dlatego też nie ma żadnych obiektywnych przesłanek, aby zanegować jego twierdzenia. Powyższe jest tym bardziej wiarygodne, iż sam oskarżony w toku dochodzenia potwierdził powyższe przyznając się do winy (k. 43 – 44).

Poza sporem jest również, iż dwukrotnie w stosunku do oskarżonego doszło do wydania przez Prezydenta Miasta Ł. decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B i ostatnio decyzją nr (...) z dnia 05.03.2007 roku (k. 19).

Na podstawie dołączonych danych o karalności i odpisów wyroków m. in. wyroku w sprawie SR w Ł. VII K (...), SR w Ł. VII K (...), SR w C. II K (...) SR w Sąd ustalił, że nie upłynęło 5 lat od odbycia przez oskarżonego co najmniej kary 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne (VII K (...)), jak też po orzeczeniu wobec niego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (II K (...)). Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności wskazanych dokumentów, co wespół z ich urzędowym pochodzeniem i sporządzeniem przez uprawnione do tego podmioty nie dawało podstaw Sądowi by kwestionować je z urzędu.

Analiza zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania sądowego materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, że oskarżony J. K. dopuścił się tego, że w dniu 19 lutego 2017 roku w ruchu lądowym na drodze publicznej nr (...) relacji Ł. - P. woj. (...), w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. za czyn z art.178a §1 kk na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ł. VII Wydział Grodzki sygn. VII K (...) z dnia 02.06.2006r, kierował pojazdem mechanicznym marki M. (...) o nr rej. (...) (...) będąc w stanie nietrzeźwości oznaczonym na poziomie I - 1,31 mg/1, II - 1,36 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo wydania przez Prezydenta Miasta Ł. decyzji nr (...) z dnia 05.03.2007 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B. Oskarżony swoim czynem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a §4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 64§1 kk.

Zgodnie z dyspozycją art. 178a § 4 kk karze podlega sprawca czynu określonego w § 1 tego artykułu, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W myśl zaś powołanego § 1 art. 178a k.k., karze podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Analizowane przestępstwo jest dokonywane już w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy oraz uczestniczenia w ruchu. Rozstrzygające dla przypisania odpowiedzialności jest ustalenie, czy pojazd kierowany przez oskarżonego można ująć w kategorii desygatów pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym tj. każdego pojazdu drogowego czy szynowego napędzanego umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyną samobiezną i motorowerem oraz pojazdem szynowym (uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33). Warunkiem sine qua non jest zakwalifikowanie stanu w związku ze spożyciem alkoholu jako stanu nietrzeźwości w myśl art. 115§16 kk, tj. czy zawartość alkoholu we

krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość albo, zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przypisanie odpowiedzialności za to przestępstwo zależy od winy umyślnej oskarżonego, przy czym wystarczające jest ustalenie zamiaru ewentualnego (*dolus eventualis*). Dodatkowo podnieść należy, iż „Art. 178a §4 kk cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część, wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych. Odmienny charakter ma druga część art. 178a § 4 kk. W tej części art. 178a § 4 kk wysławia typ czynu zabronionego, bowiem okoliczności w nim wskazane związane są ściśle z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości (lub odurzenia), nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto, nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości (wyrok SN z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 22/11, OSNKW 2012, nr 1, poz. 6).

Zarzucający oskarżonemu czyn stanowi również umyślne przestępstwo przeciwko komunikacji spenalizowane w art. 180a kk polegające na prowadzeniu przez sprawcę pojazdu mechanicznego na drodze publicznej w strefie zamieszkania przez osobę, która nie stosuje się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Bezpornym w niniejszej sprawie jest, iż w dniu 19.02.2017r oskarżony prowadził samochód po drodze publicznej, mając uprzednio cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B decyzją Prezydenta Miasta Ł. decyzji nr (...) z dnia 05.03.2007 roku, które do chwili popełnienia czynu nie zostały mu przywrócone.

Poza sporem pozostaje, iż J. S. K. powyższego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, czym w pełni wyczerpał znamiona z art. 64§1 kk.

Sąd nie doszukał się okoliczności przemawiających za niemożnością przypisania oskarżonemu winy. Oskarżony znajdując się w stanie tak znacznej nietrzeźwości kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym wiedząc, że nie ma do tego uprawnień i będąc już kilkakrotnie uprzednio karany za jazdę w stanie nietrzeźwym. Pomimo tego, iż ma zdiagnozowane od wielu lat uzależnienie od alkoholu oraz organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, zdaniem biegłych dwukrotnie badających i opiniujących go w tej sprawie, w chwili czynu nie miał ograniczonej ani zniesionej poczytalności, gdyż był w stanie upicia prostego. Ponadto biegli w opinii złożonej na potrzeby postępowania sądowego (k. 161) stwierdzili, iż oskarżony ma skłonność do manipulowania otoczeniem. W ocenie Sądu jego wina umyślna, pomimo odmiennych twierdzeń oskarżonego, charakteryzuje się zamiarem bezpośrednim, a nadto jako osoba dorosła i doświadczona wiedział z całą pewnością, że z racji uzależnienia od alkoholu winien bezwzględnie unikać jego użycia, a po spożyciu tak znacznej ilości alkoholu i prowadząc w takim stanie pojazd na drodze publicznej zagraża w sposób rażący bezpieczeństwu w komunikacji, o czym świadczyła zaobserwowana przez osobę zgłaszającą potrzebę interwencji technika jego jazdy. Z tych też powodów Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego za szczególnie wysoki. Podkreślić też należy, iż oskarżony po raz kolejny wykazał swój lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, a w szczególności wobec podstawowych zasad ruchu drogowego, jak też ujawnił całkowicie lekceważący stosunek do wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości. Za dodatkową okoliczność obciążającą Sąd uznał też zaprezentowany na rozprawie brak skruchy po stronie oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu karę bezwzględną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za przypisany mu czyn. Sąd kierował się przy tym bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz pozostałymi dyrektywami kary określonymi w art. 53 kk, a w szczególności jego wielokrotną uprzednią karalnością. Wymierzając oskarżonemu karę bezwzględną pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze cele wychowawcze, jakie ma spełnić kara względem sprawcy. Wymierzenie innego rodzaju kary (na podstawie art. 58§3 kk) zdaniem Sądu byłoby całkowicie sprzecznie z podstawowymi celami kary i niewskazane z punktu jej społecznego oddziaływania, zwłaszcza wobec jego uprzedniej karalności i jak widać bezskuteczności dotychczasowych kar izolacyjnych. Zdaniem Sądu, orzeczona kara i to w takim wymiarze, ze względów wychowawczych powinna uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność jego sprzecznych z porządkiem prawnym działań. W ocenie Sądu, kara ta wpłynie na niego w sposób

pożądana, a mianowicie zapobiegając popełnieniu podobnego przestępstwa w przyszłości. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do orzekania wobec oskarżonego kary łagodniejszej, gdyż brak jest podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego.

Sąd orzekający, kierując się wnioskami biegłych, co do konieczności terapii odwykowej oskarżonego i to w warunkach zakładu karnego (k. 161), skorzystał z kompetencji ustanowionej w art. 62 kk i określił typ zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę pozbawienia wolności wskazując system terapeutyczny odbywania kary, jako właściwy w danym przypadku.

Wobec uznania winy oskarżonego w dokonaniu przestępstwa z art. 178a §4 kk, kierując się dyspozycją art. 42§3 kk, Sąd orzekł obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. U podstaw wyboru maksymalnego, dożywotniego okresu trwania zakazu, legła całkowicie lekceważąca postawa oskarżonego wobec podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym oraz nieprzestrzeganie przez niego nałożonych wcześniej zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. W ocenie Sądu, lekceważąca w czasie czynu postawa oskarżonego wobec podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego wskazuje, że tylko orzeczenie takiego wymiaru zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie w stanie spełnić cele prewencji indywidualnej, a nadto wyeliminuje go z ruchu, którego bezpieczeństwu, jak widać było w niniejszej sprawie, realnie zagraża. Nadto taki wymiar środka karnego jest niezbędny dla niezbędnego ukształtowania w społeczeństwie poszanowania prawa, jak też nieuchronności kary za przekraczanie jego norm.

Nadto na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, który to środek karny to w takim wymiarze jest obligatoryjny w przypadku skazania za czyn z art. 178a§4 kk.

Z uwagi na fakt, że oskarżony korzystał na etapie postępowania sądowego z pomocy obrońcy z urzędu, a które to koszty nie zostały uiszczone, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. W. L. kwotę 420 zł, powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23, jak w pkt. V wyroku. Orzeczenie zostało oparte o treść §17 ust. 2 pkt.3, §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U.2016.1714) w stawce minimalnej, gdyż udział obrońcy ograniczył się do jednej rozprawy.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty i kosztów postępowania uznając nadto, iż z racji izolacji i braku dochodów, jak też majątku, uiszczenie w/w kosztów będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe, a ściąganie w drodze egzekucji nie będzie skuteczne.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.